

חובבה היא לי!

זעם ה' ירד עז יובי
העצמאות, ורעמים
בישרו את חרוץ אפסו.

למה לך רוב זיכויים? יאמר ה',
שבטתי עולות אילים וחלב
מריאס
ודם פרים וכבשים ועתודים לא
חפצתי!
כי תבואו לראות פני —
מי ביקש זאת מידכם רמוס
חצרי!
לא תטיפו הביא מינחתי שווא
קטורת —
חובבה היא לי!
חצרו! היכרו! הסיירו רוע מעי
לייכם מנגד עיניו!
חידלו להרע!
לימדו היטב, דירשו מי שפט, אש'
רו חמוץ
שיפטו יתום! ריבו אלמנה!

אילו קם השבוע הנביא ישעיהו
מקיברו, יתכן שהיה חוזר בעברית
עדכנית על תוכחה מעין זו באוזני
בני ישראל. ובני ישראל היו מקי-
שיבים בחיל ורעדה.
כי ביום העצמאות ה-35 של
מדינת ישראל קרה משהו, שהיה
מתפרש בימי קדם כהוכחה חותכת
לזעם אלוהים ולחרוץ אפסו.
לפתע פיתאום, בראשית חודש
איו, קדרו השמיים. על המוני
בית ישראל, שהתכוננו לחגוג בחיק
הטבע משני עברי הקו הירוק,
ירדו גשמי-זעף פיתאומיים, בלתי-
רגילים לגמרי בעונה זו. ברקים
האירו את הלילה, כאילו באו לל-
עוג לויקוקי דייגור, רעמים חתרי-
דו את העם ממנוחתו.
על מה זעם אלוהים?

האם על ההתנחלות השחצנית,
שהקימו עובדי-האלילים הלאומיים
על גיבעה מעל לשכם, בניגוד לי-
אזהרתו המפורשת של יעקב לבניו?
האם על מעשי-העוול, שעושים
המדברים בשמו יוסיום כלפי יציי-
רייכטו בין הרי שומרון ויהודה?
האם על המצב הכללי של התפי-
רקות המוסר במדינת ישראל?
אולם ישעיהו לא קם מקיברו,
הגשמים הלפו, הרעמים השתתקו,
ומנחם בגין נשאר על כנו.

זר פרחים בורעה

לפי המסורת היהודית,
מתוך "לא לשמה"
בא "לשמה"

שגיר אש"ף בורשה הודיע

אלוף הג'וקים

שם, וכולם פרצו בשירה סוערת.
הם שרו מחרוזות, שירי ארץ-
ישראל ותנועות-הנוער, והאווירה
היתה של פיקניק בחיק הטבע.
איזור הבימה היה ריק לחלו-
טי, ומולו החלו להגיע טיפיקיטי-
פין תומכי ההתנחלות. הם היו מעי-
טים והצטופפו כדי להתחמם. גם
מן הרמקולים שמעליהם בקעו בי-
אותה שעה שירים של חיים חפר,
אך חיים חפר עצמו עמד יחד עם
אנשי תנועת שלום עכשיו. הוא
הפגין נגד ההתנחלות.

השר נחטף. כולם חיכו בקור-
צדירות לתחילת הטקס, ואולי יותר
מוה, חיכו לסיומו. היה קר מאוד
ותוך זמן קצר היו כל הנוכחים,
מימין ומשמאל, רטובים עד לשד
עצמותיהם.
בשעה היעודה הגיע למקום השר
דויד לוי, מלווה באלוף פיקוד ה-
מרכז, אורי אור. לוי נועד לסבול
מטעם הממשלה בקור העז ולנהל
את טקס האיזורח, למרות מזג
האוויר הסוער.
אירועים רבים בוטלו ביום-העצי-
מאות בגלל מזג-האוויר, אך אי-
רוע זה, אחרי כל מה שקדם לו,
אי אפשר היה לבטל כנראה.

לוי נתן כמה ראיונות קצרים
לעיתונאים הרבים, שהקיפו אותו
מייד עם בואו, ולאחר זמן קצר
ביותר נחטף לתוך הגיפ הצבאי
של אלוף הפיקוד ונעלם מן המקום.
היה מי שהסביר לעיתונאים ה-
תמהים שדויד לוי יצא לסיור בי-
היאחות, ומייד יחזור וינהל את
הטקס. לאלפי האנשים שבאו ל-
טקס, לא הסבירו כלום והם נותרו
עומדים בגשם ומחכים.
כעבור יותר משעה וחצי של

גשם שוטף וקור עז, החלו פושי-
טות במקום שמועות עקשניות,
לפיהן נערך הטקס בהיחבא ובזורי-
זות בתוך ההיאחות עצמה, הרחק
מעדשות המצלמות ומעינינום של
התומכים והמפגינים. אבל דויד
לוי יבוא וידבר אל האנשים, הב-
טיח משהו שכיפה סרוגה לראשו.
לוי לא בא. הוא ערך את הטקס
בחדרי-חדרים, כנגב בלילה, בתוך
צריף עלוב, ונמלט מן הסערה של
מזג-האוויר ושל אלפי המפגינים.
בשלב הזה בא חגן פורת למי-
קום, ניגש בעוז אל הבימה הריקה,
כשהכיפה הלבנה הסרוגה שלו מתי-
בדרת ברוח. הוא לקח את המיקי-
רופון והחל לשיר, עם ישראל חי!
כשהיה ברור שדויד לוי לא יבוא
לנאום, מיהרו אנשי גוש-אמונים
להתחיל את הטקס, אך לקהל כבר
לא היתה סבלנות לחכות וכולם
התחילו להתפור.
איזורוח שהחל בהמולה גדולה,
הסתיים בקול ענות חלושה, קול
שנטמע ברוח העז ובזיצוג המפי-
תיע של אנשי תנועת שלום עכשיו,
שהיו יותר משני-שליש מעשרת
אלפים אנשים שבאו ביום סוער
להרגיזים שליד שכם.

רעדו והרוח העזה נשאה עימה
את מילות השיר, שהיה אסור בי-
זמנו בהשמעה ברדיו: הסלע ה-
אדום של חיים חפר.

התנחלות ברכה חיכתה לטקס שי-
יהפוך אותה ליישוב אזרחי. הארץ
רעשה במשך כמה ימים סביב
טקס זה, שעמד להיות אחד האי-
רועים המרכזיים של יום-העצמאות
ה-35.

פיקניק ואקורדיון. תנועת
שלום עכשיו התכוננה גם היא ל-
אירוע כמו לטקס צבאי. אנשי
התנועה התנחלו כבר ביום השני
שעבר על גיבעה קטנה, בכניסה
לכביש המוביל ליישוב. הם העמי-
דו במקום שלטים גדולים המגנים
את ההתנחלות בהר גריזים, התנח-
לות שוכחה לכינוי: שכם עילית.
בוקר יום-העצמאות קידם את
פני עם ישראל בגשם שוטף, בר-
קים ורעמים. הטקס אמור היה
להתחיל בשעה 2 בצהריים, אך
כבר משעות הבוקר היתה תכונה
רבה במקום ההתנחלות. מכוניות
מיסטרדה וג'יפים צבאיים חיכו לבי-
אים בצומת הכניסה אל היישוב.

האוטובוסים החלו באים למקום
וזמן רב לפני תחילת הטקס. רובם
נשאו שלטים של תנועת שלום
עכשיו. רגע נראה היה כאילו הם
יהיו האורחים היחידים בטקס.
מאות אנשים ירדו מן האוטובור-
סים והתחילו לצעוד בכוח הטובי-
עני אל מקום הטקס. הרוח העזה
העיפה את שלטי הבד שבידיהם
הגשם ניתך בכוח, אך איתני הי-
טבע לא הפחידו את ההמון הרב.
הם הסתדרו במקום שנקבע להם.
חישקל נשלף אקורדיון מאי-

דה את הציונות המודרנית, תעזור
לראשי אש"ף להבין את הקמת
ישראל, ולהשלים עם קיומה החוקי.
כך קרה לפלסטינים רבים, והמחווה
בוורשה אך יכולה לקדם תהליך
זה.

רק מי שחושש מפני מיפנה חיר-
בי באש"ף, העשוי לשכנע את ה-
עולם שצריכים לחפש פיתרון של
דו-קיום ישראלי-פלסטיני, תוך
ויתור על הגדה והרצועה, יכול
להתקומם נגד זר-פרחים פלסטיני
(ראה הנדון). התגובה האינסטינק-
טיבית של ממשלת-ישראל ומשרי-
תיה היהודיים אכן מאשרת הנחה
זו.

העובדה ששליחי מפ"ם אימצו
לעצמם גישה זו של זבולון המר
וחבריו, חסידי ארץ-ישראל השל-
מה, יכולה לספק מזון רב למח-
שבה.

מי שמדבר בפרחים, סופו שיפי-
סיק לדבר בכדורים. ומי שמתנגד
לפרחים, סופו שידבר בדם ואש.

הפגנות

תחת מיטריה אחת

הממשלה רצתה פקס
בהשתתפות אלפים, רוב
הנוכחים נמנו עם
המוחים, והשר ערך
את האיזורוח בצריף,
כמו גנב בדליה.

השמיים היו שחורים ומאיימים.
גשם שוטף ניתך ארצה, הרמקולים

כי יניח זר ליד אנדרטת לוחמי
הגטאות בבירת פולין.
ממשלת ישראל ומושבותיה בר-
חבי העולם — הקהילות היהודיות
המאורגנות — הגיבו בזעם. אם
יורשה לאש"ף לעשות כדבר נורא
הזה, איימו, הם יחרימו את טקס
האזכרה הממלכתי, יגנו את פולין,
ייצאו מגבולותיה מייד.

היתה זאת התפרצות ספונטאנית,
המוכיחה עד כמה איבדו עסקני
ישראל והקהילות את שפיות דע-
תם, בכל הנוגע לייצור המיפלצתי
ששמו אש"ף, שהם יצרו בדימונם.
שימחה לאיר. אילו היו דנים
בעניין בצורה הגיונית, היו מבי-
נים כי תגובה זו היא אבסורדית.
יתכן מאוד שאש"ף יום את ה-
פרשה כתעלול של פירסומת. אם
כן, העניקה התגובה הישראלית
יהודית לאירגון את כל הפירסומת
שביקש. תחנות-הטלוויזיה והעיתון
נים ברחבי העולם הקדישו למרי-
בה זו את מיטב תשומת-ליבם,
ולא פעם תוך רמו של שימחה
לאיר.

לגופו של עניין, יכלה מחווה
כזאת של אש"ף רק להועיל. ישר-
אל ינקה תמיד את הצדקת-קיומה
במידה רבה מזיכרונות השואה. אם
גם אויביה מכירים בזיכרונות אלה
— ויהיו מניעיהם כאשר יהיו —
הרי זה לטובת ישראל.

יתר על כן: לא פעם הופכת
עשיית-מיצוה, שלא לשמה" לי-
"לשמה". כך מלמדת המסורת היהודית
דית. אם שליחי-אש"ף עושים פעור
לה כזאת מטעמי פירסומת, סופם
שידבקו מרוח הדברים.
דבר אלי בפרחים. ההכרה
במצוקת היהודים באירופה, שהוליי-

ברכה ביום העצמאות: מפגיני "שלום עכשיו" (מימין) וחסידי ההתנחלות (משמאל)
קול ההמולה הסתיים בקול ענות חלושה, שנטמע ברוח העז